

Звук тупог пада бруто друштвеног производа означио је почетак велике свечаности. Палице су свом снагом истеривале ритам из добоша, те уз трубе сигнализирале учесницима и публици почетак церемоније свечаног дефилеа. Командант параде исукао је свој мач и кренуо стројевим кораком у правцу свечане трибине, а уредник таблоида записао је да сутра на насловној страни треба објавити да је нека униформисана протува вадила оружје на Руководство. Те да је сигурно реч о неком менталном болеснику, о чему говори његов ненормални ход при покушају атентата. Уредник је био задовољан, сутрашњи тираж ће поново бити скандалозан. Или сензационалан. Или обоје.

Чело поворке је ступало према главном платоу свечаности, сложним и одлучним кораком. Земља се тресла од силине и бројности јединице која је корачала према публици и званицама: Прва Дружавнослужбеничка Армија, под командом маршала Бирократова. Истакнути борци и хероји битака за Управне одборе и Буџетске дефиците марширали су први, у лакованим ципелама и тек купљеним фирмираним оделима. За њима, подигнутих и радосних глава, уз громогласно масовно „Урааа!“, надирали су новопримљени службеници из редова владајућих партија, још неосушени од лепка за изборне плакате. Пред крај ове подугачке колоне, наилазило је чудо војне технологије - стелт јединице службеника на паузи, одморима и боловањима, које ни најсавременијим радарима није могуће открити. Гледаоци трљају очи у неверици. Но, и даље се ништа не види.

Аплауз се проломио аудиторијумом када је нова јединица наступила у дефилеу. Банкарско-привредни корпус, под командом бројних маршала, одушевљеној публици је показао неколико најновијих и најмодернијих трансакција, репрограмирања и рефинансирања. У савршеној борбеној формацији пред свечаном трибином смењивала су се ликвидна и неликвидна потраживања, велике каматне и мале профитне стопе, хипотеке, домаће менице и рачуни у офшор државама. Гледаоци су се подигли на ноге, а на свечаној трибини се подигло и неколико оптужница. Смирено, скоро нехајно одмахујући рукама, колона је отишла даље и уступила место на централном платоу новом

делу дефилеа.

Нова армија је закорачила у свечаној поворци, својом бројношћу надмашујући све претходне армије. Марширали су сложено најелитнији представници седамсто педесет хиљада незапослених, репрезенти милион седамсто педесет хиљада пензионера, као и учесници марша изабрани међу двеста хиљада запослених који примају минималац (или мање од њега). Са високо подигнутим пасошима, осмехе су публици измамили недавно свршени средњошколци или студенти, који држали испред стомака комад хлеба, а што их је одржавало у даљем одлучном маршу ка најближем аеродому, железничкој или аутобуској станици - те тако и превозу који води у неповратну печалбу. Музика је накратко престала, чују се само одјеци корака ципела са поцепаним ђоновима. И шуштање празних џепова на униформама.

Дефиле се настављао, несмањеним темпом. Ређао се строј за стројем: јавна предузећа у минусу, одред жандармерије који се у покајнички бичује змијским кожама, коњичка јединица нотара који јашу отимарене адвокате, привремено пензионисана јединица Шесте ботовске на челу са софтверским командантом Валтером... Марширала је, мада раштимовано и хаотично, чак и разбијена војска која представља опозициону политику у Србији, а ступала је шепајући, јербо је недавно потучена до ногу. Неслушљива шкрипа точкова и гусеница најављивала је долазак зарђалих механизованих јединица Војске, чему је претходио управо започети лет ганц нових акумулатора изнад дефилеа... И све је то одједном престало, прекинуто гласним викањем.

„Буди се! Не спавај, зову на смотре!“ - војник је упорно будио свог друга, који је заспао наслоњен на зид, уморан од непрекидног марширања током припрема за параду.
„Идемо, устани, наспаваћеш се кад ово прође!“

Сањиви војник је протрљао очи и погледао у небо и помислио: „Врућина, усред октобра. Ово време није нормално, није ни чудо што свакакве лудости сањам.“

Потом је, журно, отрчао у своју већ постројену чету.

(Воја Жанетић – Вечерње новости)

